

Nummer 15

1. August 1919

68. Aargang

En Paasketale.

Af Præsident Charles W. Benrose.

Holdt i Tabernaklet i Salt Lake City Sondag den 20. April 1919.

(Fortsat fra Nr. 14.)

Brødre, Søstre og Venner, jeg bærer mit Vidnesbyrd til eder denne Eftermiddag, at, hvad jeg har fremført vedrørende Guds Forsøningsværk og Frelsen ved Jesus Kristus, er sand Lære. Jeg har specielt nævnt gammeltestamentlige Profetier af Esaias vedrørende Kristi Forsønergerning og Opstandelsen. Gud har fra fordums Tid af kundgjort os sin Villie gennem sine aabenbarede Ord. Oldtidens Profeter talte, som de var inspirerede ved den Helligaand, og Forudsigelserne vedrørende Forløsningen ved Jesus Kristus var fremsatte ved den Helligaands Kraft. Kristi Apostle prædikede Evangeliets Ord ved Guds Kraft. Peter, Jakob og Johannes og Paulus skrev deres Breve til Menighedene ved den Helligaands Inspiration. Disse fordums Apostles Vidnesbyrd er sande, og de Vidnesbyrd, som er givne til Menneskene i vore Dage gennem Herrens bemyndigede Tjenere, stadfæster Sandheden, idet Guds Tjenere nu som forud fremsætter Guds aabenbarede Ord til os ved den Helligaands Kraft. Himlene har været aabnede, og Guds Røst har lydt, og Jesus Kristus har tilkendegivet sig. Faderen og Sønnen talte til Joseph Smith, og andre Mænd har i disse de sidste Dage modtaget Aabenbaringer fra Gud. Den Kirke, vi tilhører, er Jesu Kristi Kirke, og som Medlemmer af hans Kirke er der stillet os den Opgave at advare vore Medmennesker mod Synden og Verdens Vetsfindigheder og at bære Vidnesbyrd om Sandheden til dem, og denne Forpligtelse paahviler ikke alene Præstedømmet, som prædiker Evangeliet, men alle Medlemmerne, og det paahviler os at lade Evangeliet blive forkyndt i

hele Verden. Der paahviler alle Kirkens Medlemmer et stort Ansvar i Henseende til disse Ting. Vi læser i Johannes Åbenbaring, at den Tid vil komme, da Bøgerne vil blive aabnede, og Menneskene vil blive dømt, enhver efter sine Gerninger. Naar den Tid kommer, vil de Døtre, som Missionærerne og Kirkens Medlemmer har bragt, blive belønnede. De Anstrængelser, som Missionærerne har gjort, og de Sorger og Lidelser og Forsølgelser, som de har udstaaet, idet de har virket blandt Jordens forskellige Nationer, vil da blive kendt, og enhver vil modtage sin Belønning. De, som har annammet og efterlevet Jesu Kristi Evangelium, og som har prædiket Saliggørelsens Principper for Menneskene og taalt alt for hans Sag, skal „herliggøres med ham“, og de vil for evigt „sittne som Solen i Gud Faders Rige“ — og Tiden er nær forhaanden.

Jeg formaner eder, Brødre og Søstre, som har annammet Evangeliet, og mange iblandt eder i fremmede Lande, og som har udstaaet meget for Evangeliets Skyld, jeg formaner eder til at forblive trofaste. Bliv ikke vildblede og dragne bort fra Evangeliet af nogen af de nymodens falske Lærdomme, som forkyndes vedrørende Kristus og vedrørende Opstandelsen. Den Ide, at det vilde stride mod Naturens Love, at Gud opvakte de døde til Liv, og at han som Følge deraf ikke kunde eller vilde samle Legemets enkelte Dele ved Opstandelsen og atter forene Legemet med Menneskeaanden, er latterlig i mine Øjne. Jeg kan se meget klart, at der i Forbindelse med Opstandelsen er et Princip forbundet, hvilket mange Videnskabsmænd ikke har faaet Øjnene opladte for, og derfor vil de ikke indrømme Opstandelsens Mulighed. Den lærde Mand's Ord, som jeg har citeret, gaar ud paa, at det er umuligt, at en levende Organisation, som bliver disorganiseret, atter kan blive bragt sammen i sine syssite Elementer og blive genorganiseret. Men hvorledes ved han dette? Forstaar han i Virkeligheden, hvorledes Gud bragte sammen de Dele, hvoraf Jorden bestaar? Oprindelig var Jorden omgivet af Vand, som Apostelen Peter meddeler os. Paa Grund af Naturens Kræfter viste Landet sig omfjeder over Havoverfladen, og organisk Liv af forskellig Slags fremkom paa Jorden. Nu er Spørgsmaalet: Hvorledes fremkom disse levende Organismer? Kom de fra andre Planeter? Jeg tænker, at det er meget muligt, at den oprindelige Sæd og de oprindelige Organismer gjorde det, thi enhver levende Ting, som eksisterer, har fornd eksisteret som organiseret Livskraft. Fra intet kan intet Liv komme. Enhver Ting, som kan siges at have en selvstændig Eksistens, har noget i sin Natur, som er dens eget. Vi er belærte om ved Åbenbaring fra Gud, at „Ånden og Legemet ere Menneskets Sjæl, og Opstandelsen fra de døde er Sjælens Forløsning.“ (Pagt. Bog 88 : 15, 16.) I det 33. Vers i 93. Kapitel i Pagtens Bog læser vi fremdeles vedrørende det gensidige Forhold mellem Ånden og Legemet: „Elementerne ere evige, og Ånd og Element, naar de ere uadskilleligt forenede, annamme en Fylde af Glæde.“

Det fremgaar af Stabelsesberetningen, at, da Adam var skabt, eller med andre Ord, da hans Legeme var organiseret til at blive en Bolig for hans Ånd, bestod hans Legeme af jordiske Dele, men hans Ånd

kom fra Gud. Vi læser: „Og Gud Herren dannede Mennesket af Støv af Jorden og blæste Livets Ånde i hans Næse; og Mennesket blev til en levende Sjæl.“ (1. Moseb. 2 : 7)

Mange Mennesker er misledte af en forkert Forklaring af Ordet „skabe“ og mener, at Verden er skabt fra intet, men Ordet „skabe“ betyder ikke dette, men Ordet betyder, at allerede eksisterende Elementer bliver forenede og organiserede med visse bestemte Formaal for Dje. Det er en matematisk Lov, at „intet forbliver intet“, og det vilde tilvisse blive en ydhist Umulighed at skabe noget af ingen Ting.

Jeg oplæste fra det 93. Kapitel af Bagtens Bog, at, naar Ånden og Legemet er adskilte, „kan Mennesket ikke annamme en Fylde af Glæde.“ Dette er en letforstaaelig Lære, aabenbaret fra Himlen. Saa vel Legemets Elementer som Åndens er af en evig Natur. De har altid eksisteret. Hver eneste ydhist Atom er af en evig Natur. Der er en Begyndelse til „Organisation“, men ikke til „Element“, hvad enten af en ydhist eller aandelig Natur. Naar jeg taler om Atomer, benytter jeg Ordet til at betegne den mindste Ting, jeg kan tænke paa. Selve Atomet kan igen tænkes sammensat af en Uendelighed af Smaadele. Alle de ydhist Elementer er saaledes af en evig Natur; de har altid eksisteret i det forbigaaende; de vil altid eksistere i Fremtiden; og vore Legemer er organiserede fra disse ydhist Elementer paa en vis bestemt Maade, nemlig efter Forplantningens Princip, og det har altid været saaledes. Vi kender eksempelvis fra Planterne af, at Forplantningsprincippet har altid gjort sig gældende indenfor hver særstilt Skabelses-Organisation for „enhver Plante og enhver Frugt i sin egen Tid.“ Enhver Sæd frembringer sin egen Frugt, men springer aldrig over til at frembringe en anden, og denne Kendsgerning kuldkaster den saakaldte Evolutions-Teori, der fremsætter den modsatte Paastand, og som kommer ind under den Kategori af Teorier og Lærdomme, som Apostelen Paulus advarer imod, idet han i det andet Kapitel i Kolossenser-brevet siger:

„Ser til, at der ikke skal være nogen, som gør eder til Bytte ved den verdslige Visdom og tomt Bedrag efter Menneskenes Overlevering, efter Verdens Børnelærdom, og ikke efter Kristus; thi i ham bor Guddommens hele Fylde legemlig, og i ham have i eders Fylde, ham, som er Hovedet for al Magt og Myndighed. (Kol. 2 : 8—10.)

Tag ikke Hensyn til dem, som lærer en anden Lære med Hensyn til de Ting, jeg har omtalt, thi de kender ikke saa meget dertil, som I gør, der har modtaget Herrens Ord desangaaende. Det er kun Teorier, de fremsætter, hvorvel de giver disse Teorier Navn af videnskabelige Principper.

Lad mig henlede eders Opmærksomhed til den lille Kendsgerning, som maaste Videnskabens Dyrkere ikke kender eller ikke vil indrømme, nemlig, at ethvert aandeligt Atom og virkende Element-Atom er i Besiddelse af særstilt „Individualitet.“ Ethvert Atom kan have noget i sig, der er lidt forskjellig fra andre beslægtede Atomer, hvilket finder Udtryk i dets Virkeformer. Dette kan iagttages ved at følge de aandelige Kræf-

ters Udtryksformer gennem Naturen, f. Eks. i blomstrende Planter, hvor Farvenuanceringen ofte kan være meget forskellig i den samme Plantes Blomster.

Med Hensyn til det menneskelige Væge, da opløses efter Døden dets jordiske Elementer, hvad enten Vægeet bliver brændt, eller Op-løsningen foregaar i Gravens Gemme. Men bliver selve Elementerne ødelagte eller satte ud af Eksistensen derigennem? Nej! Hvorvel Vægeet bliver opløst, eller opbrændt, og dets Elementer adskilles, lige meget, hvor hjærnt end nogen af disse Elementer frastilles Vægeet, de forbliver dog altid Part af Jordens Elementer, skønt de ikke foreløbigt er organiserede som et menneskeligt Væge; og enhver Ting, som opstiger fra Jorden, kommer tilbage i en eller anden Form. Endog Vandet, som fordunster ved Solvarmen, fortættes og kommer tilbage til Jorden igen, lige saa vel som Vandløser, der bliver udslyngede fra Jorden ved fysisk Kraft. De Elementer, som Vandet bestaar af, kan samles igen, Iltten og Brinten samles igen, og Iltten og Lustens Kvælstof samles igen.

Dette er, hvad jeg ønsker at henlede eders Tanker paa: Vægeets fundamentale Dele — ikke de Dele, der bortkastes gennem Fordøjelses-Processerne, eller som bortkastes gennem de daglige Vægemsfunktioner, men de fundamentale, oprindelige Dele søger Forbindelse med hinanden og søger naturlig sammen efter at være adskilte, og de vil igen samles, saa snart Betingelserne derfor er tilstede.

Jeg kan erindre Ting, der skete, da jeg var en lille Dreng, skønt jeg er vokset op til Mand, idet min personlige „Individualitet“ er tilstede i Mand og Væge. Enhver af os har i vore Vægeme de oprindelige, væsentlige Elementer, hvorfra vort Væge har udviklet sig, og disse Dele er organisatorisk forenede. De hører naturlig sammen, saa længe vi lever, og de vil atter ved Opstandelsen blive samlede og udgøre vort individuelle Væge. Menneskeaanden har i de evige Verdenen ligesom Krav paa netop det Væge, det var i Besiddelse af her. Apostelen Paulus siger: „Gud giver enhver Sæd sit eget Væge.“ Saaledes er det med vore Vægeme; og naar de enkelte af Vægeets Dele ved Guds Mands elektricerende og livgivende Indflydelse atter bliver forenede og levendegjorte ved Menneskeaaendens Indtræden i Vægeet, bliver dette i Ordets ligefremme Betydning Menneskets Opstandelse.

Lærdommen om Menneskets Opstandelse fra de døde er en af Hovedlærdommene i kristen Religion, og naar Prædikanter staar op paa Katetret og prædiker imod dette Princip, saa prædiker de tilvisse imod sand Kristendom. Kristi Videlser og Forsoningsdød og hans Opstandelse er baade Grundvolden og Indholdet og det livgivende Kraftprincip i Jesu Kristi Evangelium. Foruden disse Principper vilde Kirken være foruden Kraft. Det er just, som Paulus siger i hans ypperlige Forklaring vedrørende Opstandelsen i det første Korintierbrev:

„Men naar der prædikes, at Kristus er opstaaet fra de døde, hvorledes sige da nogle iblandt eder, at der ikke er dødes Opstandelse? Der-som der ikke er dødes Opstandelse, da er ikke heller Kristus oprejst. Men er Kristus ikke oprejst, da er vor Prædiken jo tom, og eders Tro ogsaa tom.“ (1. Kor. 15 : 12—14.)

Paulus siger videre:

„Derjom de døde ikke oprejses, da er Kristus ikke heller oprejist. Men derjom Kristus ikke er oprejist, da er eders Tro jorgøves“.

Paulus siger fremdeles:

„Men nu er Kristus oprejist fra de døde, som Førstegrøde af de henjovede. Thi esterdi Død kom ved et Menneske, er ogsaa de dødes Opstandelse kommen ved et Menneske. Thi ligesom alle dø i Adam, saaledes skulle ogsaa alle levendegøres i Kristus.“ (20, 21. og 22. B.)

Paulus omtaler i dette Kapitel, at han havde set Kristus efter hans Opstandelse, og at de andre Apostle havde set ham, og at han „blev set af over 500 Brødre paa en Gang“, og at Apostlene og disse Brødre derfor kunde bære Vidnesbyrd derom: Paulus siger fremdeles, at derjom Kristus ikke var opstanden fra de døde, da vilde der ikke være nogen Opstandelse, men hvis Kristus i Sandhed var opstanden, da omfattede Opstandelsens Princip i sine Konvenser alle de døde. Opstandelsen var med andre Ord en Kendsgerning. Dette er et godt og uomstødeligt Argument. Hvis eet Menneske kan blive oprejist fra Graven til evigt Liv, da kan en Million det, og da kan hele Menneskeslægten det. Kristus er Opstandelses-Principets Midtpunkt, esterjom ved hans Opstandelse Opstandelsen muliggjordes for alle Mennesker. Han er „Opstandelsen og Livet“, idet „al Magt i Himmelen og paa Jorden“ er givet ham af Faderen, og naar Kristus kommer til Jorden i sin Magt og Herlighed, vil han først kalde sine udvalgte til Live, de, der skulle herliggøres med ham, og derefter vil han i rette Tid og Orden opvække alle Menneskenes Børn fra deres Grave.

Kristus er Opstandelsens Førstegrøde, og alle skulle opstaa fra de døde. Læs hele det femtende Kapitel i første Korintierbrev, og læs det med Overvejelse og Omtanke, og hvis nogen, ester at have læst Kapitlet, ikke tror paa de dødes Opstandelse i Ordets ligefremme og bogstavelige Betydning, da tror vedkommende ikke Skriftens Vidnesbyrd, og hvis nogen ikke tror, at Kristus var opstaaet fra de døde, da kan vedkommende ikke kaldes en Kristen, esterjom Kristi Gerning netop gik ud paa at tilvejebringe Menneskenes Forløsning og Opstandelsen fra de døde.

Jeg havde haabet, at der kunde blive lidt Tid tilovers for andre af Brødrene til at tale, men maaste Tiden ikke vil tillade det. Maaste jeg ikke faar Lejlighed til at tale her oftere ved en lignende Anledning, thi jeg er jo gammel nu. Jeg har rejst meget i mine Dage for at prædike Evangeliet, og hvor som helst jeg har haaret mit Vidnesbyrd, har jeg været styrket ved Herrens Mand, og jeg har været gennemtrængt af Guds Mand fra min Hovedisje og til mine Fingerspidser, saa jeg har kendt og følt Sandheden af disse Ting. Den Helligaand har haaret Vidnesbyrd til mig, at disse Ting er sande. Dette bevidner jeg for eder denne Eftermiddag, Brødre, Søstre og Venner.

Der er en Gud, en personlig Gud, i hvis Billede vi er stabte. Vi er i Manden hans Sønnen og Døtre, og vi er givne Fødsel her paa Jorden i en viss Hensigt. Han har givet os en Tilværelse her under

saadanne Forhold, at vi ikke kan erindre vor forrige Tilværelse, og vore syssite Dine kunde ikke stue ind i den aandelige Verden, hvorfra vi kom, da vi fik en Tilværelse i denne Verden. Dette sker, for at vi kan lære at udøve Tro. „Vi vandre ikke ved Syn, men ved Tro“ i denne Tilværelse, en Tro paa den sande og levende Gud og paa Jesus Kristus, hans Søn, som er vor Freløser, og hvilken Tro vil bringe os nær til Himlen og de himmelske Magter. Vi kan i Aanden drage nær til Faderen og Sønnen og blive oplyste ved den aandelige Kraft, som udgaar fra Guds Trone, og som er den livgivende Kraft, saa at vi kan vandre i Forbindelse med og i Overensstemmelse med Gud og hans enbaarne Søn, Jesus Kristus, vor Freløser, og være i Besiddelse af en saadan Fryd, at vi som dødelige og usuldkomne Mennesker ikke kan udtrykke samme, thi Tilgængelsen af Evangeliets Sandheder er af større Værd end alle Ting, der findes i Verden. Gennem en saadan Kundskabstilgængelse bliver det uforklarlige forklarligt, og filosofiske og videnskabelige Spørgsmaal kan blive besvarede. De dødes Opstandelse er et af de evige Principper i alle Verdener, som Gud har skabt, og selve Jorden vil blive delagtiggjort i Opstandelsens Kraft, thi Jorden har opfyldt sit Skabelsesmaal og har adlydt Loven, som var givet den af Faderen. Selv Jorden vil derfor blive ifklædt Guds Herligheds Kraft, naar Kristus kommer for at regere over hele denne Klobe, hvilket han vil, saa sikkert, som vi er her denne Eftermiddag.

Jeg ønsker at opmuntre alle til vedblivende at understøtte de Forenede Staters Regering, i hvad den har gjort for at bringe Frihed til undertrykte Nationer og forsvare Menneskerettighederne, saa at Verdens Nationer kan blive regerede paa en retfærdig Maade. Tiden vil komme, da de Principper, der er indbefattede i de Forenede Staters Grundlov, vil blive gennemførte i enhver Nation. Og derved vil Bejen blive beredt for den store Forening af Nationer, som Kristi Tusindaars-Regering skal omslutte, idet han som Kongernes Konge skal regere i Retfærdighed, og da opfyldes Esajas herlige Profeti: „Se, med Retfærdighed skal en Konge regere, og efter Ret skulle Fyrsterne styre.“ (Es. 32 : 1.) Og en saadan Regering vil skabe Verdensfreden. Gud hjælpe os til at udføre al vor Gerning med Jesus Kristus som Forbilledet, saa at vi kan blive et helligt Folk for ham! Herren hjælpe os, saa at vi maa blive i Stand til at leve saaledes, at vi kan saa Del i den første Opstandelse og komme frem ifklædte Herlighedens Dragt, og som uadødelige Bæsjener arve det evige Liv! Da, idet vor Aand og vort Legeme er evigt sammenknyttede, vil vi blive i Stand til at drage fra Højderne over os, ja fra de høje Himle Lys, Kundskab og Magt, og Betsignelser og Herligheder, og fra Jorden underneden, ja fra hele Jorden alt, som vi behøver for vor syssite Eksistens. Da, idet vor Aand og vort Legeme er sammenknyttede ved evig Udødelighed, vil vi blive i Stand til at drage Fordel af og nyde enhver Ting, som kan give os Glæde og Fryd i Guds Univers. Saa lad os tilbede Gud og tjene ham og følge i vor Freløseres Fodspor bestandig! Amen.

Aandens Trøst og Vidnesbyrd.

Blandt de mange Forjættelser, som Frelseren gav sine Disciple, var denne: „Jeg vil ikke forlade eder faderløse, og ved samme Lejlighed, han udtalte disse Ord, sagde han: „Jeg vil bede Faderen, og han skal give eder en anden Talsmand, at han skal være hos eder evindeligt.“ (Joh. 14 : 16, 18.) I Apostelen Pauli Skrivelse til Menigheden i Korint siger han: „Lovet være Gud og vor Herre Jesu Kristi Fader, al Barmhjertigheds Fader og al Trøstens Gud, som os trøster i al vor Trængsel, at vi kunde trøste dem, som ere i alle Saande Trængsler, med den Trøst, hvormed vi selv blive trøstede.“ (2. Kor. 1 : 3, 4.)

Vi maa alle erkende, at Menneskene er lig Børn, og der er Stunder i Livet, hvor vi alle behøver megen Opmuntring og Trøst; men den Trøst, som vi kan erholde fra vore nærmeste og kæreste her i Livet, synes til Tider at være utilstrækkelig, og vi maa derfor søge hen til en højere Magt, til Kærlighedens og Barmhjertighedens Ophav, til ham, som har sagt: „J skulle være den Højstes Børn.“ (Luk. 6 : 35.)

I „Stand. Stjerne“ for den 15. Juni d. A. vil Læseren lægge Mærke til en Artikel angaaende synbare Tilkendegivelser af Guds Magt, formedelst Salvelse og Bøn, i Tilfælde, hvor Medlemmer af Kirken har været syge og lidende og har været salvede af Kirkens Medlemmer, i Overensstemmelse med Evangeliets Anordning og Herrens Forjættelse knyttet til Udførelsen af denne Ordinance. Disse Tilkendegivelser viser, at der er en Gud, der tilvisse anerkender Præstedømmets Administration, i vore Dage saavel som i fordums Tid. De evangeliske Raadegaver saa som Helbredelsens Gave er tilvisse til stor Betsignelse for alle, der bliver delagtiggjorte i samme, og Modtagelsen af disse burde aldrig kunne udslættes af Hukommelsen. Mennesket er imidlertid tilbøjeligt til at glemme de mange Raadegaver, det modtager fra Gud; men et Menneske, der ikke tilkendegiver sin Taknemmelighed til Herren for modtagne Betsignelser, er lig de Mennesker, vi læser om i den hellige Skrift, idet vi med Hensyn til de Krav, Herren stiller til Ordets Hørere, læser:

„Thi dersom nogen er Ordets Hører og ikke dets Gører, han er lig en Mand, der betragter sit Ansigt i et Spejl; thi han betragtede sig selv og gik bort, og glemte straks, hvordan han var. (Jak. 1 : 23, 24.)

Naar et Menneske, der har lidt af Sult eller Tørst, faar Hungeren tilfiet og Tørsten slukket, glemmer det ofte den prøvende Stilling, det befandt sig i, medens Hungeren og Tørsten varede. Det samme kan siges om et Menneske, der har sunket under Lidelser i forfælselig Henseende. Naar disse ophører, og det sviende Saar er lægt, glemmes det hele maaste i Tidens Løb, ja, man glemmer endog at takke Giveren for den naadige Hjælp, han sendte os i Prøvens Stund. Saaledes er Mennesket let til at glemme. Der er imidlertid saadanne Erfaringer i Menneskets Liv, der aldrig kan glemmes, men som nu og da ligejourn vækker de slumrende Følelser, og naar vi lader Tanken dvæle derved

en lille Stund, fyldes vort Sind med en himmelsk Fred, og vi ligesom i Stilhed lytter til de trøstende og sølsomme Ord, der oplyser vor Forstand og fornøjer vort Haab og vor Tillid til Gud. Herrens Ord ved Profeten Joseph Smith til Oliver Combery, var disse: „Se, jeg er Jesus Kristus, Guds Søn. Sandelig siger jeg dig, dersom du begærer videre Vidnesbyrd, saa kom i Hu den Nat, da du raabte til mig i dit Hjerte, at du maatte komme til Kundskab om disse Tinges Sandhed. Gød jeg ikke Fred i din Sjæl angaaende denne Sag? Hvad større Vidnesbyrd kunde du have end Guds Vidnesbyrd?“ (Bogt. Bog 6 : 21—23.)

Kære Broder, eller Søster! Kan du nogenstinde glemme, at en lignende Fred ogsaa har fyldt dit Sind, derved, at du henvendte dig til Herren i ydmyg Bøn, og en Røst har talt til din søgende Sjæl, der har vidnet om Sandheden af den Pagt, du indgik med Gud, da en bemyndiget Guds Tjener nedlagde dig i Daabens hellige Bad. Kære Læser, stop et Øjeblik, og tænk dig om, thi jeg er forvisset om, at du ofte har følt Aandens herlige Vidnesbyrd, og i dine ensomme Stunder er trøstende Ord lydt til din Sjæl, hvilke har givet dig Mod i Farens og Trængselens Stund. Medskriveren af disse Linjer har ved flere Lejligheder hørt Aandens milde og trøstende Røst, der har opladt min Forstand og givet mig Kundskab om Livets Vej.

Førend jeg blev Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, var jeg en noget genstridig Person mod Evangeliet, men jeg mindes, at jeg ved en vis Lejlighed lagde Mærke til to af Kirkens omvandrende Missionærer, hvis Paaklædning var meget tarvelig, ja, selv Saalerne i deres Støvler var hullede, og i denne Tilstand trampede de omkring i Regn og Søl. Medens jeg saa paa disse Mænd, kom en Følelse over mig lig denne: „Disse Mænd er Guds Tjenere, hjælp dem!“ hvilket jeg gjorde, og uden deres Vidende, idet jeg gav min Moder lidt Penge til dem, og en vis Glæde fyldte mit Sind ved at have bevist Missionærerne denne lille Velgerning.

Da jeg den første Gang i mit Liv bøjede mig paa mine Knæ for Aandens Trone, for at bede Gud give mig til Kende, om Joseph Smith var en sand Guds Profet, følte jeg en trøstende Indflydelse hvilde Fred til mit Hjerte. Min Sjæl og Sind blev opfyldt af en himmelsk Fryd og Glæde, som jeg aldrig nogenstinde tidligere havde kendt eller følt. Jeg bøjede mig for Gud i stor Ydmyghed, med et angergivent og oprigtigt Hjerte og under meget prøvende Forhold, men Gud var mig naadig, thi min Sorg blev forvandlet til himmelsk Fred og Glæde, og ved Aandens blide Røst blev jeg paa en klar og bestemt Maade overbevist om, at Joseph Smith var en sand Guds Profet, og at Mormons Bog er Sandhed.

Den samme himmelske Glæde fyldte mit Sind, da jeg en kold Vinteraften i 1871 blev døbt til mine Synders Forladelse og sluttede „en god Samvittigheds Pagt med Gud“. Den samme Aandens Trøst blev stænket mig, naar jeg paa ensomme Veje gik og overtænkte Evangeliets Principper, hvorved mit Sind glædedes usigelig, og i mine stille Tanker syntes jeg ligesom at blive hævet over Træernes Toppe.

I et af de første Møder, som jeg overværede efter min Daab, lagde jeg nøje Mærke til nogle Gæster, der just var ankomne fra Zions Land, og som for første Gang kom ind i Salen. Da jeg saa dem gaa op til Forhøjningen, blev jeg betaget af en højtidelig Stemning, og Aandens stille Røst lød i mit Indre, sigende: „Disse Mænd er Guds sande Tjenere.“

Den samme opløstende aandelige Sindsstemning følte jeg, da jeg i Aaret 1879 var tilstede ved Paabegyndelsen af Udgravningen til Grundvolden for Templet i Logan. Idet jeg saa Apostelen Orson Pratt bøje sig paa Jorden og i ydmyg Bøn indvi den Blet Jord, hvor Herrens Tempel skulde bygges, og idet jeg derefter saa de tolv Apostle hver med sin Spade paabegynde Udgravningen til Grunden, da følte jeg mig omgivet af hellige Væsjener, og en himmelsk Glæde gennemstrømmede mig.

Da jeg i April 1893 var tilstede ved Indvielsen af Templet i Salt Lake City, og medens Sangkoret fra Logan udførte Sangen, følte jeg, som om jeg blev løftet fra Stedet, hvor jeg stod, af en usynlig Magt, medens jeg græd af Glæde og Taknemmelighed til Gud.

Da jeg en Efteraars Aften i Aaret 1912 besøgte Ogden, i Egenstab af Missionær til de skandinaviske Hellige, følte jeg mig nedtrykt i mit Sind, idet den Tanke kom til mig, at min Missionsgerning kun var til liden Nytte. Jeg husker, at jeg gik til Hvile med den Følelse, at det skandinaviske Folk i denne By ikke brød sig om mit Besøg som Missionær, men i denne Henseende tog jeg nok Fejl, thi ved Totiden i den mørke Nat blev jeg vækket af min Søvn af en henrivende Sangstemme, der lød lige udenfor det Vindue, som min Seng stod op til. Jeg laa vaagen en Stund og lyttede til den yndige Sang, hvis Ord jeg ikke forstod, men Melodien var himmelsk, thi den efterlod Trøst og Glæde i mit Hjerte og gav mig forøget Interesse til at fortsætte min Missionsgerning.

Om Foraaret 1881, da jeg var som Missionær paa Nordøst-Sjælland, besøgte jeg en Dag nogle Søffende, der arbejdede paa Fabrikken „Brede“ i Nærheden af København. Da jeg, efter at have indtaget Middag hos Familien, forlod dem, uden at have noget bestemt Sted i mine Tanker, hvor jeg skulde gaa, stod jeg stille paa Landevejen en lille Stund med Ansigtet vendt mod det Sted, hvor Solen sønkede sig, og medens jeg undrederes over, til hvilken Side jeg burde vandre, var det som en Stemme lød til mig: „Gaa til højre.“ Jeg adlød Stemmen, og gik til Bloustrød, ca. 2½ Meils March. Da jeg ved Skumringen traadte ind i Huset, hvor Søffende bød mig velkommen, blev jeg tiltalt med disse Ord: „Det er godt, De kom; vi har ønsket, Deres Vej vilde falde her forbi i Dag, da her er 6 Personer, der ønsker at blive døbt i Aften, to Mænd med deres Hustruer og to unge Mænd.“ Efter den lange, haarde Vinter, havde der netop dannet sig et udmærket Døbested i Gadefæret, midt i Byen, tæt op til Præsteboligen. I Nattens Stilhed, medens Præsten og alle andre sov, døbte jeg de 6 Personer og gav dem alle Haandepaalæggelse den samme Nat. O, hvor herligt det var! Jeg følte, som Himlen smilede til mig

med Velbehag, ja, jeg var lykkelig, fordi jeg havde adlydt Stemmen, der lød til mig. Disse 6 Søskende er alle rejste til Zion, og, saa vidt jeg ved, er de alle trofaste i Evangeliet. Om Vinteren, det samme Aar, vandrede jeg tilligemed to unge Missionærer gennem en lille Landsby mellem Roskilde og Holbæk, og paa vor Vej kom vi forbi et lille ringe Hus i Udseende. Vi gjorde holdt ved dette Hus, idet en Stemme lød til mig: „Derinde bor en Israelit.“ Det var en fattig Enke med to smaa Dreng, som boede der. Vi afholdt et lille Møde der om Aftenen, og efter Mødet stod Konen frem og sagde: „Jeg er rede til at blive døbt; thi det er Guds rene og sande Ord, jeg har lyttet til.“ Daaben blev imidlertid ikke udført førend et Aar Uger senere, da jeg forment, at Konen var for hastig i sin Beslutning. Denne Søster fik senere Anledning til at rejse til Zion, hvor hun endnu lever, medens den ene af hendes Søner har udført en hæderlig Mission i Danmark, og selv har hun aflagt Besøg her i sit Fødeland. For at vise, hvorledes Herren hører de oprigtiges Bønner, vil jeg her nævne følgende, i Forbindelse med Beretningen om denne Søster. Vi belærer jo stedse Kirkens Medlemmer om den store Nødvendighed for dem at komme i Besiddelse af et Vidnesbyrd for sig selv angaaende Evangeliets Sandhed, og at søge Herren i ydmyg Bøn for samme. En Dag, tidlig paa Formiddagen, fik den nævnte Søster Besøg af Sognets Præst og Skolelæreren, der kom for at overbevise hende om, at vore Missionærer var de falske Profeter, som der læses om i Skriften. Hun var imidlertid en meget begavet Kvinde, som var vel bekendt med Bibelens Lærdomme, og ved Herrens Hjælp blev hun sine Modstanderes Overmand. Efter Debatten var overstaaet, og de besøgende Herrer var gaaede bort, blev hun meget prøvet i sit Sind, idet det var, ligesom en Stemme hvistede til hende:

„Hvor ved du, at den Person, der døbte dig, har nogen Fuldmagt fra Gud dertil?“ Uden at vide noget om, hvor vi Missionærer opholdt os, enten nær ved eller langt borte, opsendte hun en inderlig Bøn til Gud og bad ham, at, om vi var hans bemyndigede Tjenere, at hun da, hvis vi var paa Egnen, maatte faa den Glæde at se os i sit Hus den samme Dag. Min unge Medarbejder og jeg selv var paa den Tid ca. 3 Mil fra hendes Hjem, og vi sov i en Stald om Natten. Da jeg vaagnede om Morgenen, faldt min Tanke straks paa vor nye Søster, og en Stemme hvistede til mig: „Søster Hansen er prøvet i sit Sind, gaa hen til hende.“ Jeg nævnede dette til min Kammerat, og vi begav os snart efter paa Rejsen dertil til Guds og naaede hendes Hjem, medens Lyset endnu brændte i den lille Stue. Jeg bankede paa Døren med lidt ængstelige Følelser, og straks kom Søster Hansen, thi dette var hendes Navn, og aabnede Døren. Uden at sige et Ord til os, gif hun tilbage i Stuen, og med oprakte Hænder mod det høje sagde hun: „Tak, himmelske Fader, at du har hørt min Bøn.“ Hun kom derpaa hen til os og sagde: „Velkommen Brødre til mit Hjem. Nu ved jeg, I er Guds sande og bemyndigede Tjenere.“

Paa denne Maade trøster Herren alle dem, der søger ham i Oprigtighed, og giver han dem Vidnesbyrd om hans Riges Oprættelse paa Jorden i disse de sidste Dage. Til Trøst og Opmuntring for sine

Tjenere har Herren sagt til os ved sin Tjener, Profeten Joseph Smith:

„Og hvo, som modtager eder, hos ham vil jeg ogsaa være; thi jeg vil gaa foran eder. Jeg vil være paa eders højre og paa eders venstre Side; min Aand skal være i eders Hjerter, og mine Engle rundt omkring eder for at understøtte eder.“ (Bagt. Bog 84 : 88.)

Jeg har fuld Tro og Tillid til denne Forjættelse, og er forvisset om, at, nagtet vi er ringe og svage Mænd, har Herrens Engle dog ofte ledsaget os paa vor Færden i denne Del af hans Bingsgaard; og jeg er forvisset om, at de fremdeles vil gøre det, og paa sin egen Maade vil Gud vor himmelske Fader trøste og glæde sine lydige Børns Hjerter. Glæd eder derfor I Søstende her i Norden; thi I ledes ej alene ved Apostlers og Profeters Røst, men Herren vaager over eder og over al sin Gerning, saa vel her i Norden som overalt paa Jorden. Med Profeten Esaias' Ord kan vi sige: „Se, Herrens Haand er ikke forkortet, saa at han ikke kan irelse, og hans Ore er ikke tunghørende, saa at han ikke kan høre.“ (Ej. 59 : 1.)

Hans J. Christianen.

Missionspræsident George Albert Smiths Ankomst til England.

Den nybestillede Præsident over den europæiske Mission, George Albert Smith, ankom til Liverpool med Passagerdamperen „Melita“ fra Amerika den 25. Juni 1919, sammen med sin Hustru samt Datter og Søn og tre Missionærer. Præsident Smith er Medlem af de tolv Apostles Korum. Han er Søn af afdøde Præsident John Henry Smith og er født i Salt Lake City den 4. April 1870. Han modtog sin Skoleuddannelse i Utahs offentlige Børneskoler, og dernæst i Brigham Youngs Akademi i Provo og i Utahs Statsuniversitet. Indtil hans kirkelige Gerning krævede næsten al hans Tid, deltog han i det politiske Liv og i Handelsaffærer, og han er fremdeles Præsident for forskellige Samskudsforetagender og nationale Foreninger.

I sine yngre Aar var han som Præsident for de unge Mænds Forening i Salt Lake City nær knyttet til de unge Mænds Foreninger indenfor Kirken. Han udførte en kirkelig Mission til Sydstaterne som præsiderende Ældste og Sekretær for Missionen, og hans Hustru bistod ham i sidstnævnte Stilling. Den 6. Oktober 1903 blev han ordineret til en af Kirkens tolv Apostle. Paa Grund af Præsident Smiths anstrængende Virksomhed var hans Helbred for nogle Aar tilbage ikke godt, men han har nu ved Guds Bistand næsten genvunden sin tidligere Styrke, saa han er i Stand til at udføre den ansvarfulde Missionsgerning, han er kaldet til, og vi er forvisjede om, at hans Missionsarbejde som hans Forgængers vil blive til rig Belsignelse for Kirkens Medlemmer og til Fremmelse af Evangeliets Værk i den europæiske Mission i den Tid, han skal virke her.

Forsaaerskonferencen i Bergen.

Forsaaerskonferencen i Bergen tog sin Begyndelse med et Rapportmøde Torsdag Aften den 19. April, Kl. 8,30 Aften, under Ledelse af Konferencens Præsident, Oluf K. Karlsen. Konferencens Møder overværedes af de besjægende Konferencepræsidenter, John J. Blomman fra Kristiania og Hyrum B. Nøkleby fra Trondhjem.

Rapportmødet aabnedes med Afhyngelse af Sangen Nr. 35 og Bøn af Uldste A. Fosje. Derefter blev Sangen Nr. 71 sunget.

Præsident Oluf K. Karlsen bød de tilstedeværende velkommen og udtalte Haabet om, at, hvad der vilde blive udført gennem Konferencen, maatte være til Herrens Velbehag. Forstander J. Nygaard fra Stavanger afgav Rapport for Stavangers Gren. Han var glad ved at kunne sige, at Kirkens Medlemmer dersteds i Almindelighed søgte at opfylde deres Pligter.

Konferencepræsidenten afgav den samlede statistiske Rapport, med Undtagelse af den finansielle. Der var stor Fremgang i Konferencen som Følge af de Anstrængelser, som Kirkens trofaste Medlemmer havde gjort for at fremme Evangeliets Sag. Sangen Nr. 160 blev sunget. Konferencepræsident Blomman fra Kristiania, der var nærværende i Stedet for Missionspræsident Hans J. Christiansen, der ikke kunde være tilstede, udtalte sin Glæde over at have Lejlighed til at være sammen med Kirkens Medlemmer og sandhedsjægende Venner i Bergen. Han omtalte de Sidste-Dages Helliges Missionsvirkksomhed og vor Fremgangsmaade for at udbrede Kendskab til Evangeliet. Han omtalte de Betsjænelser, som Herren har forjættet de, som yder deres Tjenestefringler til Kirken. Sluttelig bar han sit Vidnesbyrd om Joseph Smiths guddommelige Kaldelse.

Mødet sluttedes med Afhyngelse af Sangen Nr. 107 og Taksigelse af Uldste B. Totland.

Søndagskistolens Konferencemøde Søndag den 20. April,
Kl. 10,30.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Sangen Nr. 148 og Bøn af Forstander A. Birkeland fra Haugejord, hvorefter Nr. 149 blev sunget. Oluf K. Karlsen bød Forsamlingen velkommen. Han oplæste et Telegram fra Missionspræsidenten, der paa Grund af Pasvanskeligheder ikke kunde være tilstede. Rapporterne for de forstellige Grenes Søndagsstoler oplæstes. Der blev dernæst foreslaaet at opholde Søndagsstolerne, som de nu er organiserede i de forstellige Grene. Alle Forslag blev enstemmigt vedtaget. Til Afvæksling blev Sangen Nr. 103 sunget. Et godt Program blev derpaa udført af Bergens Søndagsstole og af Børn fra de andre Søndagsstoler. Som sædvanligt bestod Programmet af Sange, Deklamationer og Besvarelse af religiøse Spørgsmaal. Præsident Karlsen takkede Børnene for den udviste Flid og Opmærksomhed. Præs. Nøkleby fra Trondhjem omtalte Søndagskistolens Gerning og fremhævede, at Livet var som en Skole for alle. Herren har i Forbindelse med Evangeliet givet os sine Bud, som han ønsker, at vi skal adlyde, for at vi kan være værdige til at

modtage hans Riges Betsignelser. Præsident Plowman talte derpaa. Han fremhævede, at det var ikke underligt, at Frelseren tog de smaa Børn som et Eksempel for de voksne, da de er uskyldige. Han fremsatte Skriftbeviser for, at Kristus efter sin Himmelfart skulde besøge Amerikas Oldtidsfolk, for at disse ogsaa skulde faa høre hans Røst og faa Kendskab til Evangeliets frelsende Principper. Kristi Kirke blev oprettet i Amerika paa tilsvarende Maade som i Palæstina.

Han omtalte Barnedaabens Afkriftmæssighed og citerede Udtalelser af Jesus vedrørende Nødvendigheden af, at Troen gaar forud for den personlige Modtagelse af Daabsordinancen. Han formandede de tilstedeværende fremmede til at undersøge Evangeliets Lærdomme. Han bad de Hellige vandre varlig, saa de ikke skulde overtræde Herrens Bud. Vort Eksempel kan hjælpe mange til at se Sandheden og annamme den, og vi bør erindre, at vi har et stort Ansvar overfor vore Omgivelser. Han bad Herren fremdeles velsigne de Hellige. Sangen Nr. 130 blev sunget, og Mødet sluttedes med Taksigelse af Forstander Johan Nygaard fra Stavanger.

Eftermiddagsmødet Kl. 4.

Mødet begyndte med Afhyngelse af Sangen Nr. 65 og Bøn af Broder Ingebrigtson, hvorefter Sangen Nr. 203 blev sunget. Konferencepræsidenten bød Forsamlingen velkommen, hvorefter Forstander N. Birkeland fra Haugefund afgav Rapport for denne Gren, da han ikke kunde være tilstede Lørdag Aften. Han har sit Vidnesbyrd om Evangeliet. Derpaa oplæste Konferencepræsident Oluf R. Karlson en Skrivelse fra Missionspræsident Hans J. Christiansen, i hvilken de Hellige opmuntredes til trofast at tjene Herren, og da vilde de modtage Herrens Betsignelse. Konferencepræsident J. Plowman foreslog derpaa Kirkens Generalautoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner, efter at han først havde gjort nogle Bemærkninger angaaende Præsident Joseph F. Smiths Død og Apostel Heber J. Grants Rådelse til at staa som Præsident for Kirken. Alle Kirkens øverste Autoriteter blev foreslaaede, saaledes som vedtaget ved Konferencen i Salt Lake City; ligesaa Præsidenten over den europæiske Mission med sine Raadgivere; ligesaa Præsidenten over den skandinaviske Mission, Hans J. Christianen, samt Redaktionssekretæren og Missionssekretæren; ligesaa Præsidenten over Bergens Konference, Oluf R. Karlson. Alle Forslag blev enstemmig vedtagne. Konferencepræsidenten foreslog derpaa de forskellige Grenes Forstandere med deres Raadgivere til Opholdelse af de Hellige i deres respektive Stillinger. Alle Forslag blev enstemmig vedtagne.

Ældste Karl Olsen fra Stavanger bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets saliggørende Kraft. Til Afveksling blev Sangen Nr. 77 sunget. Ældste Anton Birkeland, Forstander for Haugefunds Gren, talte lidt om Barnedaabens Urimelighed og fremhævede, at spæde Børn ved Barnedaabsbestænkelsen, kaldet Daaben, ikke forstaar, hvad der sker med dem, og heller ikke kan besvare Spørgsmaalene, der er stillede i Forbindelse med denne Handling. Han omtalte dernæst Joseph Smith som Guds Profet og hans bemyndigede Tjener. Konferencepræsidenten gjorde nogle Bemærkninger om samme Emne og bad de fremmede, der var

tilstede, at undersøge de Sidste-Dages Helliges Lære, førend de dømte. Om denne stemmer med Skriften, vil da kunne ses. Koret sang: „Naar Aftenkloffen tiner“, hvorefter Mødet sluttedes med Taksigelse af Præsident Blomman, der tillige bad for en ihg udenfor Kirken, der havde anmodet Brødrene herom.

Koret sang et ekstra Numer, benævnt: „Jeg ved, at Gud vil høre mig.“

Aftenmødet Kl. 8:

Mødet begyndte med Afhyngelse af Sangen Nr. 96 og Bøn af Ældste Arthur Bjørndal, hvorefter Koret sang: „Alverden slumred.“ Præsident Oluf K. Karlsen gjorde nogle indledende Bemærkninger, hvorefter Præsident Nøkleby fra Trondhjem talte. Han bemærkede, at om vi skulde forstaa, hvad Herren ønsker af os, maa vi nødvendigvis oplyses af Guds Aand. Han sagde, at det fremgik af Rapporterne, at Herrens Værk er i Fremadskriden. Da Guds Kirke blev oprettet paany i denne Evangelie-Husholdning, var det kun med 6 Medlemmer, men nu er den vokset med Tusinder og vil vedblive at vokse og sprede sig over den hele Jord. Vi kan ikke være uvirksonne og være tilfredse med blot at tro. Troen er en Forudsætning, men den maa følges af Gjerninger, thi „som Legemet er dødt uden Aanden, saa er ogsaa Troen død uden Gjerninger.“ Koret sang: „Himmelsk Kærlighed.“

Præsident John F. Blomman talte derpaa til Forsamlingen. Han sagde, at han søgte stor Glæde ved at have Lejlighed til at tale om de Ting, der hører Herren til, og han haabede ved Guds Aands Vejledning at sige, hvad der vilde være til Forsamlingens Bedste. Kun de, der adlyder Guds Bud og Anordninger, kan vente Anerkendelse af ham. Kristus har sat os et Eksempel i Henseende til Daaben, idet han, som var uden Synd, dog opfyldte Faderens Anordning, idet han gik ned i Daabens Bænde. Skriften taler saa vel om Frasalder, der skulde komme, og om Borttagelsen af Evangeliets Gaver fra Menneffene, som om Evangeliets Gengivelse, hvorom vi blandt andet kan læse i det 14. Kapitel i Johannes Aabenbaring. Da Herren i disse „de sidste Dage“ igen oprettede sin Kirke paa Jorden, var det ved en ung Mand, der var villig til at tjene ham, nemlig Joseph Smith. Præsident Blomman omtalte Esaias og Esaiels Profetier vedrørende Mormons Boges Fremkomst i Forbindelse med Evangeliets Gengivelse. Han omtalte sluttelig de kirkelige Organisationer og bar sit Vidnesbyrd om, at Guds sande Præstedømme atter findes paa Jorden, og at Herren har sendt sine Tjenere med Budskab til Folkene, og han haabede, at Evangeliets Budskab lig Sædekorn maatte falde i god Jord. Koret sang: „Jeg ved, at Gud min Fader ser“, hvorefter Mødet sluttedes med Taksigelse af Ældste Martin Birkeland. Koret sang en ekstra Sang.

Grensmødet Mandag Aften Kl. 6.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Sangen Nr. 189 og Bøn af Ældste A. Birkeland, hvorefter Sangen Nr. 193 blev sunget. Præsident Karlsten omtalte, hvor god Herren var mod de Hellige, idet han udøste sine Betsignelser over dem. Derpaa blev der givet Haandspaalæggelse

for den Helligaands Gave til to, som var døble samme Dag, og to Børn blev velsignede.

Den kvindelige Hjælpeforenings Præsidentinde, Søster Anna Smedstad, afgav derpaa den halvårlige Rapport, der udviste, at et godt Arbejde var udført af Foreningen, især, naar det toges i Betragtning, at den nuværende Bestyrelse traadte i Virksomhed midt i Halvaaret. De unge Nænds Forening afgav Rapport ved dens Præsident, Oluf K. Karlsen, og de unge Kvinders Forening ved Præsidentinden, Søster Clara Hjørnevik. Et Telegram med Hilsen fra Søstene i Stavanger oplæstes. Derpaa blev de lokale Organisationer i de forskellige Ørene foreslaaede og assisterede til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner af Konferencepræsident Karlsen; ligesaa den nye Skriftforening i Bergen, hvis Opgave er at uddele oplysende evangeliske Skrifter blandt Folket. Præsidenten gjorde opmærksom paa, at de Resultater, der var opnaaede, som meddelt gennem de afgivne Rapporter, ikke er bundne paa en Gang, men ved vedholdende ihærdigt Arbejde. Sangkoret havde ved sin vatre Sang baade nu til Konferencen som ved vore almindelige Møder bidraget til vor Underholdning og glædet os. Saaledes ogsaa de øvrige Organisationer. Til Afveksling sang Koret et udvalgt Stykke: „Der er dejligt udi Skoven.“ Konferencpræsident Blowman talte derpaa om de Blijer, der paahviler enhver, der har slutet Pakt med Gud, thi vi bør erindre, at paa Regnskabsdagen saar enhver Løn efter sine Geringer. Kærligheden bør være den raadende, og vi burde daglig forsøge at gøre os Umage for at udvikle vore Evner og forsøge at aflægge vore mindre gode Sider, thi vi har alle vore Svagheder at kæmpe med. Herren er villig til at række os sin hjælpende Haand, om vi selv gør vor Flid. Han mindede om Ordinancerne, der skulde udføres i Herrens Templer. Herren har ved sin Profet, Joseph Smith, belært os om Nødvendigheden af, at disse Ordinancer udføres. Han beviste fra Skriften, at der hinsides udfoldes en stor evangelisk Virksomhed, saa vel som af Herrens Tjenere og Tjenerinder i dette Liv. Herren har givet sin Tjener, Profeten Joseph Smith, tilkende, at Evangeliet forkyndes hinsides for alle dem, der ikke har haft Lejlighed til at lære Evangeliets frelsende Principper at kende i dette Liv, og vi kan være forvisjede om, at vore afdøde Slægtninge, der fatter Tro paa Evangeliets Principper hinsides i „Andernes Verden“, forventer af os, at vi udfører eller lader udføre de hellige evangeliske Ordinancer for dem i Herrens Templer, de eneste Steder, hvor disse Ordinancer kan udføres. Præsident Blowman bad sluttelig Herren at velsigne Kirkens Medlemmer med Evangeliets rige Naadegaver i Jesu Kristi Navn.

Præsident Oluf K. Karlsen takkede sluttelig alle de tilstedeværende for den Opmærksomhed, de havde udvist under Mødet. Konferencen sluttede derpaa med Afhyngelse af Sangen Nr. 208 og Taksigelse af Ældste Johan Nygaard.

Koret sang som Ekstranumer den smukke Sang: „Gud velsigne dig, Norge.“

Rachel D. Moe,
Ørens-Skriver.

Besøg af gennemrejsende Missionærer.

Lørdag den 19. Juli havde vi den store Glæde at hilse paa fire Brødre fra Zion, som var paa Rejse til Sverige for at virke som Missionærer i dette Land. De forblev i København et Par Dage og talte saa vel ved Præstedommets Møde Lørdag Aften som ved Søndagsmøderne og bar deres Vidnesbyrd om de guddommelige Sandheder, som de Sidste-Dages Hellige har annammet. Brødrene, der alle tidligere har virket som Missionærer i Sverige, var den nybestillede Præsident for den svenske Mission, Theodor Tobiasson, der for noget over tre Aar tilbage har indtaget den samme ansvarsfulde Stilling, samt Missionærene Oscar W. Søderberg, Sven Svensson og Jonas Östlund. Östlund, Søderberg og Svensson er bestillede til at virke henholdsvis som Missionssekretær for den svenske Mission og Redaktionssekretær ved „Nordstjärnan“.

Vi nedbeder Herrens rigeste Velsignelser over disse Brødre i deres evangeliske Virksomhed.

Søndag den 27. Juli nød vi den store Glæde, at de fra Sverige hjemvendende Missionærer, A. P. Anderson, hans Søn George A. Anderson, og Arthur C. Peterson, under deres Ophold i København nogle Dage til Passagerstibets Afgang, besøgte os og talte ved Aftenmøderne Søndag og Tirsdag Aften.

Præsident A. P. Anderson og hans Søn, George A. Anderson, har virket som Missionærer i Sverige i 4 Aar, førstnævnte som Missionspræsident for den svenske Mission i tre Aar og to Maanedre af denne Tid, sidstnævnte som Missionær i Sundswalls og Stockholms Konferencer.

Östlund, Arthur C. Peterson har under sin Missionsvirksomhed i Sverige virket som Missionssekretær.

Vi ønsker disse Missionærer en behagelig Hjemrejse og Herrens rige Velsignelser i deres Fremtidsdage.

Dødsfald.

Christian Sørensen, født den 4. August i Taars 1848, døde den 2. Juni 1919 i Poulstrup, Hjørring Amt. Broder Sørensen blev døbt den 4. Juni 1888 i Taalsstrup, Hjørring Amt.

— Frederikke Runkel, født den 24. Oktbr. 1858 i Hobro, døde den 5. Juni 1919 i Aalborg. Søster Runkel blev døbt den 13. Febr. 1916 i Aalborg.

Indhold:

En Paasketale. (Af Præs. Charles W. Penrose).....	225	Missionspræsident George Albert Smiths Ankomst til England ..	235
Redaktionelt:		Foraarskonferencen i Bergen ...	236
Andens Trost og Vidnesbyrd. (Af Missionspræsident Hans F. Christiansen.).....	231	Besøg af gennemrejsende Missionærer.....	240
		Dødsfald.....	240